

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

KARĪNA SLOTERE

MĀTE. VARONE. MELE. SLEPKAVA.
KAS VIŅA IR PATIESĪBĀ?

LORAS SPĒLE

**KARĪNA
SLOTERE**

LORAS SPĒLE

**KARIN
SLAUGHTER**

PIECES OF HER

**KARĪNA
SLOTERE**

LORAS SPĒLE

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-3
SI 750

Copyright © 2018 by Karin Slaughter
Published by arrangement with William Morrow, an
imprint of HarperCollins Publishers

Karīnas Sloteres romāna "Loras spēle"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Oleksii Shalamov/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-946-5

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2019

MANIEM GPP DRAUGIEM

*Es esmu neviens, un kā tu?
Tev arī nav vārdu, ko saukt?
Tad esam mēs divi jau:
Bet nesaki! Paslēpties ļauj.*

*Cik baisi ir kādam reiz kļūt!
Tik skaļi, kā vārdes kurkst,
Reiz teikt savu vārdu un būt
Muklājā, iekšā kas bur.*

EMĪLIJA DIKINSONE

PROLOGS

Gadiem ilgi, pat tad, kad viņa šo vīrieti milēja, kādā savas apziņas stūrītī viņa to ienīda ar to bērnišķīgo naidu, kādu cilvēki mēdz vērst pret kaut ko tādu, ko nespēj kontrolēt. Viņš bija spītīgs, stulbs un izskatīgs, kas ļāva viņam izsprukt cauri sveikā par tām kļūdām, kuras viņš pastāvīgi pielāva, – vienas un tās pašas kļūdas, atkal un atkal, jo kāpēc gan izmēģināt jaunas, ja vecās tik labi darbojas viņa labā?

Viņš bija arī apburošs. Tur jau slēpās īstā nelaime. Viņš to apbūra. Viņš to saniknoja. Tad atkal apbūra, tā ka viņa vairs nesaprata, vai viņš ir čūska vai arī čūska ir viņa, bet viņš – dresētājs.

Tā nu viņš izbrauca uz sava valdzinājuma un niknuma rēķina, sāpināja cilvēkus un atrada kaut ko citu, kas viņu intereseja vairāk, un vecās lietas palika salauztas guļam viņa ceļā.

Tad gluži piepeši viņa valdzinājums pārstāja iedarboties. Kā vilciens, kas nogājis nost no sliedēm. Kā tramvajs bez konduktora. Kļūdas vairs nevarēja tikt piedotas, un beigu beigās otra tāda pati kļūda netika palaista garām, un trešajai tādai pašai kļūdai bija nopietnas sekas, kas noslēdzās ar dzīvības atņemšanu, nāves sprieduma pieņemšanu un tad – gandrīz – prasīja vēl vienu dzīvību, viņas dzīvību.

Kā gan viņa vēl aizvien spēja mīlēt cilvēku, kurš bija mēģinājis viņu iznīcināt?

Kad viņa bija kopā ar to – un viņa neapšaubāmi bija ko-

pā ar to tajā ilgajā laikā, kamēr viņš krita nežēlastībā, – viņi bija niknojušies uz sistēmu. Uz grupu terapijas mājām. Uz ātrās palīdzības nodaļām. Uz trakomājām. Uz psihiatriskajām slimnīcām. Uz netirību. Uz darbiniekiem, kuri atstāja novārtā savus pacientus. Uz sanitāriem, kuri cieši savilka trako kreklus. Uz māsiņām, kuras novērsa skatienu. Uz ārstiem, kuri dāsni dalīja tabletes. Uz urīnu, kas izlijis uz grīdas. Uz izkārnījumiem gar sienām. Uz ieslodzītajiem, citiem notiesātajiem, kuri izsmēja, prasīja, sita un koda.

Dusmu dzirkstele, nevis netaisnība viņu uzbudināja visvairāk. Alkas pēc kaut kā jauna. Iespēja iznīcināt. Bīstama spēle. Vardarbības draudi. Slavas apsolījums. Viņu vārdi spožā ietvarā. Viņu godprātīgie darbi skolasbērnu mutē, kad viņiem tika mācīts par pārmaiņām.

Penijs, pieci centi, desmit centi, ceturtdaļdolārs, dolāra banknote...

Tas, ko viņa bija slēpusi, vienīgais grēks, kurā viņa nekad nebija atzinusies, bija tāds, ka viņa bija izšķīlusi šo pirmo dzirksteli.

Viņa allaž bija ticējusi – aizrautīgi, ar lielu pārliecību –, ka vienīgā iespēja, kā mainīt pasauli, ir to iznīcināt.

Pirmā nodaļa

2018. gada 20. augusts

– Andrea, – māte ierunājās. Tad, pakļaudamās kādas tūkstoš reizes izteiktajam lūgumam: – Andij.

– Mammu...

– Ļauj man pateikt, mīlā. – Lora uz mirkli apklusā. – Lūdzu.

Andija pamāja, sagatavojusies ilgi gaidītam sprediķim. Šodien viņai oficiāli apritēja trīsdesmit viens gads. Viņas dzīve bija iegājusi strupceļā. Andijai vajadzēja sākt pašai pieņemt lēmumus, nevis ļaut, lai dzīve to izdara viņas vietā.

Lora noteica: – Tā ir mana vaina.

Andija sajuta, kā viņas saplaisājušās lūpas pārsteigumā pavēras. – Kas ir tava vaina?

– Tas, ka tu esi te. Ka tu esi te iesprostota.

Andija izstiepa rokas, norādīdama uz restorānu. – *Rise-n-Dine?*

Mātes skatiens pārslidēja pāri Andijas galvai un pakavējās pie rokām, kuras nervozi atgriezās atpakaļ uz galda. Tumši brūni mati, kas saņemti nevērīgā zirgastē. Tumši loki zem nogurušām acīm. Līdz ādai apgrauzti nagi. Roku locītavu kauli izspiedušies kā kuģa priekšgals. Viņas parasti bālā āda nu bija ieguvusi vārīta ūdens nokrāsu pēc tam, kad no tā izņemti cīsiņi.

Trūkumu uzskaitījums pat neietvēra viņas darba apģērbu. Tumšzilais formastērps nokarājās uz Andijas auguma kā papīra maiss. Piešūtais sudraba žetons uz viņas krūšu kaba-

tas bija stīvs: Belailas palma, ko ieskāva vārdi "Policijas dispečerdienests". It kā viņa būtu policijas darbiniece, bet ne gluži pilntiesīga. It kā viņa būtu pieaugusi, bet ne gluži. Piecas nakts nedēļā Andija sēdēja tumšā, mitrā telpā kopā ar četrām citām sievietēm un atbildēja uz zvaniem, kas pienāca uz numuru 911, pārbaudīja automašīnu numurzīmes un autovadītāju apliecības un piešķīra lietām numurus. Pēc tam, ap sešiem no rīta, viņa devās atpakaļ uz mammas māju un pavadīja lielāko daļu no stundām, kad vajadzētu būt nomodā, guļot gultā.

Lora turpināja: – Man nevajadzēja ļaut tev atgriezties.

Andija saknieba lūpas. Viņa nolūkojās uz pēdējām olas dzeltenuma atliekām savā šķīvī.

– Manu mīļo meitiņ. – Lora pasniedzās pāri galdam, lai satvertu viņas plaukstu, un pagaidīja, kamēr Andija pacels skatienu. – Es izrāvu tevi ārā no tavas dzīves. Biju nobijusies un egoistiska. – Mātes acīs parādījās asaras. – Man nevajadzēja tā ilgoties pēc tevis. Nevajadzēja tik daudz prasīt.

Andija papurināja galvu. Viņa atkal ielūkojās savā šķīvī.

– Mijā.

Andija turpināja kratīt galvu, jo alternatīva bija runāt, bet, ja viņa runātu, tad būtu spiesta pateikt patiesību.

Māte nebija viņai neko lūgusi.

Pirms trim gadiem Andija bija devusies uz savu draņķīgo Ītsaidas ceturtā stāva dzīvoklīti, ar bailēm sagaidot kārtējo nakti vienas guļamistabas ūķī, kuru viņa dalīja ar trim citām meitenēm, neviena no tām viņai īpaši nepatika, un tās visas bija jaunākas, glītākas un veiksmīgākas. Un tobrīd piezvanīja Lora.

"Krūts vēzis," Lora bija noteikusi, nevis čukstēdama vai izvairīdamās, bet gan izteikdama to skaļi savā parastajā mierīgajā manierē. "Trešā stadija. Ķirurgs izņems audzēju, un tad, kamēr būšu narkozē, paņems biopsijas paraugu, lai novērtētu..."

Lora bija teikusi vēl kaut ko, izklāstīdama nākotnes plā-

nus ar atsvešinātu, zinātnisku precizitāti, kas bija veltīga vārdu šķiešana, jo Andijas valodas apstrādes spējas bija momentā izgaisušas. Viņa bija izdzirdējusi nevis vārdu "vēzis", bet gan "krūts" un uzreiz iedomājusies par mātes kuplajām krūtīm. Kā tās tika paslēptas zem vienkārša viendaļīga peldkostīma pludmalē. Kā izspīlēja viņas kleitas izgriezumam svinībās par godu Andijas sešpadsmitajai dzimšanas dienai. Kā tika savažotas krūstura polsterētajās bļodiņās, viņai sēžot uz dīvāna kabinetā un strādājot ar runas terapijas pacientiem.

Lora Olivera nebija nekāda satriecoša skaistule, taču vīrieši allaž viņu uzskatīja par ļoti labi veidotu. Vai varbūt tā uzskatīja sievietes, droši vien pagājušajā gadsimtā. Lorai nepiestāvēja bieza smiņķa kārtā un pārles, taču viņa nekad neizgāja no mājām, glīti neieveidojusi savus īsos, sirmos matus, neiestērķelējusi linu bikses, neuzvilkusi tīru un elastīgu apakšveļu.

Andija lielākoties vispār tikpat kā negāja ārā no dzīvokļa. Viņai visu laiku nācās pārbaudīt, vai nav kaut ko aizmirssusi, piemēram, savu telefonu, žetonu vai vienreiz pat sporta apavus, jo viņa bija izgājusi no ēkas, apāvusi guļamistabas čības.

Kad Ņujorkā kāds Andijai jautāja, kāda ir viņas māte, viņa atcerējās vārdus, ko Lora bija teikusi par savu māti: viņa vienmēr zināja, kur atrodas visu viņas katlu vāciņi.

Andija nepapūlējās pat aiztaisīt plastmasas kabatiņu.

Pa telefonu astoņsimt jūdžu attālumā Loras saraustītā gaisa ievilkšana plaušās bija vienīgā pazīme, ka tas viņai nenākas viegli.

"Andrea?"

Andijas ausis, pilnas ar Ņujorkas skaņām, bija atgriezušās sākumpunktā, izdzirdot mātes balsi.

Vēzis.

Andija mēģināja kaut ko noņurdēt. Viņa to nespēja. Tas bija šoks. Tās bija bailes. Tās bija neslēptas šausmas, jo pasaule piepeši bija pārstājusi griezties un itin viss – neveik-

smes, vilšanās, šausmas, ko sagādāja Andijas Ņujorkas eksistence pēdējo sešu gadu laikā, – atkāpās gluži kā bēguma vilnis. Tas, kam nekad nevajadzēja tikt atklātam, piepeši nonāca atklātībā.

Viņas mātei bija vēzis.

Varbūt viņa mira.

Viņa varēja nomirt.

Lora bija sacījusi: "Nu, ir ķīmijterapija, kas visādā ziņā būs ļoti sarežģīta." Viņa bija pieradusi pie tā, ka nākas aizpildīt Andijas ieilgušās klusēšanas pauzes, jau sen bija sapratusi, ka pārmetst to meitai, visticamāk, nozīmēs kārtējo strīdu, nevis pieklājīgas sarunas atsākšanu. "Tad es dzeršu pa tabletei katru dienu, un tas arī viss. Piecu gadu izdzīvošanas rādītājs pārsniedz septiņdesmit procentus, tāpēc nav liela iemesla raizēm, ja neskaita noturēšanos." Klusuma brīdis, lai ievilktu elpu, vai varbūt cerība, ka Andija ir gatava runāt. "Tas ir pilnīgi ārstējams, miļā. Es negribu, lai tu uztrauktos. Paliec turpat, kur esi. Tu tāpat neko nevarēsi padarīt."

Bija atskanējusi auto signāлтаure. Andija bija pacēlusī skatienu. Viņa stāvēja gluži kā statuļa krustojuma vidū. Viņa mēģināja izkustēties. Telefons pie auss likās karsts. Bija jau pāri pusnaktij. Sviedri ripoja pāri mugurai un izplūda no padusēm gluži kā izkusis sviests. Viņa sadzirdēja situāciju komēdijas iestudētos smieklus, pudeļu šķindēšanu un kādu anonīmu spalgu palīgā saucienus, kam līdzīgus bija iemācījusies izslēgt no apziņas pirmo lielpilsētā nodzīvoto mēnešu laikā.

Pārāk liels klusums viņas pusē. Beidzot mamma bija pamudinājusi: "Andrea?"

Andija bija atvērusī muti, nedomājot par to, kādiem vārdiem vajadzētu nākt pār lūpām.

"Miļā?" mamma bija teikusi, vēl aizvien pacietīga, vēl aizvien augstsirdīgi laipna, kāda viņa bija pret ikvienu sastapto cilvēku. "Es dzirdu ielas trokšņus, jo citādi domātu, ka